

”Den bedste koncert i Danmark i lange tider, måske nogensinde”

The Rolling Stones i Vejlbj-Risskov Hallen i september 1970

Morten Michelsen

Et uddrag af musikkalenderen for Aarhus i september 1970:

- onsdag d. 2. september: Jimi Hendrix
- onsdag d. 9. september: The Rolling Stones, både kl. 19 og kl. 22
- mandag d. 21. september: The Who

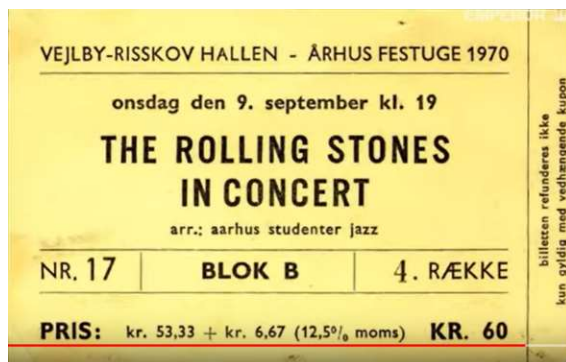
At kunne høre og se tre af tidens helt store rockkoryfæer inden for et så kort tidsrum var ikke hverdagskost, hverken i Aarhus eller i de fleste andre, europæiske storbyer. I det hele taget var det før 1970 sjældent, at rigtig kendte rockmusikere kom til byen. Det var samtidig de tre første rockkoncerter i den lokale Vejlbj-Risskov Hal, en nybygget sportshal indviet året før. Mange skulle følge siden. Det blev ekstra spektakulært af, at både Hendrix og The Rolling Stones spillede i Aarhus, før de spillede i København.

Med The Who var det dog omvendt. Det voldsomme udbud var overvældende for byens ungdom. Billetpriserne svingede mellem 10 og 60 kr., men ikke mange gymnasieelever eller universitetsstuderende havde råd til billetter til alle tre koncerter. Der måtte prioriteres, og det blev der. De to gange 3.500 billetter, der var til salg til de to Stones-koncerter, var udsolgt lang tid i forvejen, selvom det var den dyreste. Hendrix-koncerten blev også udsolgt, men til The Who var der langt fra fyldt.

Hendrix-koncerten skulle blive legendarisk, dels fordi det var en af hans sidste koncerter,

Nedenfor: Billet fra aftenens første koncert. Til højre: Plakaten fra The Rolling Stones europæiske turne, der varede fra 30. august til 9. oktober 1970.

De spillede i en række nordiske og kontinental-europæiske byer (dvs. i Vesteuropa).

før han døde, dels for han kun spillede i 10-15 minutter, før han måtte forlade scenen pga. sygdom. Enkelte, som Aarhus-guitaristen Per Møller, så alligevel lyset i den korte tid, Hendrix var på scenen, og for Møller – og flere andre – blev det en oplevelse for livet.

Hvis man ser på antallet af solgte billetter og antallet af anmeldelser, var Stones-koncerten den største begivenhed. Ud over seks jyske dækkede to københavneraviser koncerten, og i det hele taget havde den danske presse hypet koncerterne siden det tidlige forår, da billetterne til den første koncert blev sat til salg (og udsolgt). Efter koncerten var begejstringen blandt anmelderne stor (denne artikels titel stammer fra *Aalborg Stiftstidende* 10. september 1970). The Who-koncerten var ikke nær så hypet som Stones-koncerten og blev kun anmeldt af to lokale aviser, der til gengæld var begejstrede. *Aarhus Stiftstidende* mente endda, at denne koncert var bedre end forrige uges Stones-koncerter (22. september 1970).

Fori Stones-koncerten var den, der fyldte mest i samtidens bevidsthed (dvs. i medierne), vil jeg i det følgende se lidt nærmere på, hvordan koncerten med The Rolling Stones blev oplevet. Først beskriver jeg koncertens forløb ud fra anmeldelser og andet baggrundsmateriale, siden refererer jeg fra en række interviews med to koncertgængere fra den aften, og endelig overvejer jeg, hvorfor publikum gjorde, som de gjorde (sad stille det meste af tiden) og hvad de udenlandske besøgt betød for Aarhus på længere sigt.

Noget for ørerne, noget for øjnene

Kl. otte om aftenen den 9. september 1970 sprang Mick Jagger og co. under 3.500 publikummers højlydte trampen og klappen op på den specialbyggede scene på 15 x 12 meter og kastede sig ud i "Jumpin' Jack Flash", et hurtigt rocknummer.

Der var noget at se på: Jagger var klædt i et lyserødt jakkesæt, en beige høj hat, en sort bluse, og et bredt sort bælte. Hans ansigt var kalket hvidt og kombineret med en grøn øjenskygge og læbestift. Den selvbevidste, adrætte og seksuelt udfordrende forsanger var med sine rastløse bevægelser det uomtvistelige midtpunkt gennem hele koncerten. Projektørerne fulgte ham uafsladeligt, og indimellem sluttede guitaristen Keith Richards sig til Jagger i spotlightet, mens de tre andre medlemmer, Mick Taylor på guitar, Bill Wyman på bas og Charlie Watts på trommer, forblev i skyggerne. Taylor stod alene til venstre for Jagger, mens Richards stod til højre med Wyman endnu længere mod højre.

Mick Jagger med hat i Vejlbj-Risskov Hallen.
Foto: Jørgen Timm/Aarhus Stiftstidende. Aarhus Stadsarkiv.

Der var også noget at høre på. Gruppen havde medbragt, hvad der nok var tidens mest avancerede (og største) lyd- og lysanlæg. Det skulle veje omkring 50 tons. Der var ikke frygtelig meget grej på scenen, men sidehøjtalerne var højt stablet, og forstærkerkraften bagved var ifølge anmelderne tilstrækkelig til at producere en virkelig god koncertlyd (Rusten 2018, 179). Også lyset var state-of-the art. Der var store følgespots bagtil, og over scenen hang en række projektører med farvet lys (Rusten 2018, 166). Lys-riggen kan ses her ([foto](#)), og følgespotsene kan ses på flere af publikumbillederne linket til nedenfor. Det var helt usædvanligt, hvilket fremgår, hvis man sammenligner med Hendrix- og Who-koncerterne.

Fotos fra Hendrix- og Who-koncerterne 2. og 21. september i Vejlbj-Risskov Hallen. At dømme ud fra diverse fotos fra Hendrix-koncerten var salslyset tændt hele tiden. Der var ikke skyggen af et psykedelisk lysshow. Salslyset var tilsyneladende slukket under Who-koncerten, men der var minimalt lysshow, som de tre ydmyge, knap to meter høje lysstandere (en lige bagved de fire kontrollører og to bag Townsend) vidner om. Desuden er begges PA-anlæg markant mindre end The Rolling Stones anlæg. (Who-foto: Børge Andre Venge/AarhusArkivet.dk, Hendrix-foto: ukendt)

Sætlisten

Den aften var der to koncerter, en kl. 19 og en kl. 22. Ifølge en anmelder var de stort set ens. Der findes ikke nogen optagelser fra dem, men sætlisten var nogenlunde den samme som på forrige års USA-turne, og det meste af den kan høres på livealbummet *Get Yer Ya-Ya's Out*. Efter "Jumpin' Jack Flash" fortsatte de med det gamle rock 'n' roll-nummer "Roll Over Beethoven". Stemningen var i top, men publikum blev siddende på deres stole. Det var kun tilladt at tage fotos under det første nummer. En mandlig tilhører ignorerede det og tog billeder alligevel. Han blev forhindret af tre kontrollører og kom op at slås med dem. Efter at have fået nogle tæsk fik han lov til at vende tilbage til sin plads.

Jaggers leg med det dæmoniske udfoldede sig i "Sympathy for the Devil", og Richards fik plads til en længere solo. Efter et par numre mere, hvor en saxofonist og en trompetist/basunist kom til, blev der skruet lidt ned for intensiteten. Richards satte sig på en høj barstol med Jagger stående ved siden af. De spillede så to bluesnumre som akustisk duo. Lidt efter fulgte koncertens suverænt længste nummer på ca. 10 minutter, "Midnight Rambler", hvor Jagger spillede rollen som Bostonkvæleren, en seriemorder fra 1960'erne. Det er et nummer, som er skabt til at forøge intensiteten, fordi dets lange og langsomme, improvisatoriske midterdel med Jaggers mundharmonikaspil og hans pisken gulvet med sit brede bælte i et intenst rødt lys leder over i de stadigt hurtigere slutvers, der kulminerer med "I'll stick my knife right down your throat baby, and it hurts".

Bobby Keys på saxofon og Jim Price på basun medvirkede på en del numre. Desvuden ses Jagger og Taylor. Foto: Jørgen Timm/Aarhus Stiftstidende. Aarhus Stadsarkiv.

Jagger og Richards i den akustiske afdeling (Aalborg Stiftstidende 10. september 1970)

Efter "Live With Me" tog Jagger sin jakke af og talte til publikum: "Havin' a good time?". Publikum havde indtil da ifølge en anmelder været ret chokerede og passive, men de svarede med et "yeah" og blev lidt mere livlige. Nogle få piger begyndte at danse, men kontrollørerne fik stoppet det. Under "Little Queenie" blev hallyset tændt, Og Jagger snakkede lidt mere til publikum. På trods af Jaggers stadige opfordringer til at danse, kom forsamlingen først for alvor op af stolene under det sidste nummer, "Street Fightin' Man", og Jagger kastede røde rosenblade ud til publikum. På det tidspunkt havde han ledt

publikum ind i en ekstase, som var ganske ukendt for det aarhusianske (og danske) publikum. Det var en venlig ekstase. Ingen prøvede at entre scenen, som det fx var sket ved The Who-koncerten fem år tidligere, og ingen forlangte ekstranumre. Mætte begyndte publikum lige så stille at gå ud af hallen, da bandet havde forladt scenen.

*Demokraten, 10. september 1970, forsiden.
Billedet kan være taget mod slutningen af
koncerten under "Street Fightin' Man".*

Stedet

Vejlby-Risskov Hallens koncertsal er en aflang kasse med 10-12 meter til det flade loft, og på gulvet er der god plads til en håndboldbane. De skrånende langsider har hver otte sæderækker, og på niveau løber en svalegang hele vejen rundt. De korte sider markeres af høje murstensmure med bankreklamer på. Den for Sparekassen Østjylland (med tilføjelsen "altid i Deres nærhed") bag The Rolling Stones scene var dog dækket af et trefløjet bagtæppe ved aftenens koncerter. Under Hendrix-koncerten var reklamen slet ikke overdækket. Rundt om i lokalet kunne man se andre bandereklamer.

Jeg har talt med to nu ældre mænd, Jens og Peter, der begge deltog i koncerterne. De gik begge på Risskov gymnasium, der lå lige ved siden af hallen. Det blev ligesom hallen indviet i 1969, men var startet året før i lånte lokaler. Jens var lige begyndt i 3. g., Peter i 1. g., og for begge er grænserne mellem gymnasium, bekendtskabskreds og koncertsted ikke særlig vigtige i erindringen. De to udgør blot to stemmer ud af de mange tusinde. De er ikke repræsentative, men fortæller om nogle konkrete indtryk fra publikums side – de mange, som oplevede koncerten.

Hvad var det for et oplevelsesrum?

Jens og Peter husker næsten intet fra koncerten her over 50 år senere, men den sidder alligevel i erindringen som en af de helt store oplevelser. For Jens er erindringen om Stones-koncerten blandet noget sammen med Hendrix og The Who. Han havde ikke billet til Hendrix, men lyttede udenfor, noget af tiden siddende på en kammerats skuldre, så han kunne se ind ad salens højt siddende vinduer. Til gengæld havde han billetter til de to andre koncerter. For Peter, der kun overværede Stones-koncerten, gjorde opvarmningsgruppen, de to bluesmusikere Junior Wells og Buddy Guy, faktisk et større indtryk, fordi de var mere

To billeder af publikum taget mens salslyset var på. Fotos: Jørgen Timm, Aarhus Stiftstidende. Aarhus Stadsarkiv.

fremmedartede. Han vidste nogenlunde, hvad man kunne forvente af The Rolling Stones, bl.a. efter at have set koncertfilmen fra den foregående sommers store koncert i Hyde Park på dansk tv i januar 1970. De to afrikansk-amerikanske bluesmusikere derimod kom fra et helt andet musikmiljø og optrådte i sorte jakkesæt med slips og spillede elektrisk blues med en uforlignelig intensitet.

Peter oplevede, at The Rolling Stones påklædning var ukonventionel og fungerede som et statement om anderledeshed. Ikke blot i relation til mainstreamsamfundet, men også i forhold til tidens hippiemode. De fremstod som en forudelse af glamrocken. Som Peter og Jens husker det, var hippiemoden på det tidspunkt ikke islandske sweatre eller afghanerpelse (det kom senere), men enten indiske kofter og alskens pandebånd, halskæder og armbånd eller helt enkelt, som det fremgår af billeder fra koncerten, tøj med jeans og skorter eller t-shirts. Det generelt langhårede publikum var fra ca. 16 år og opefter med mange i tyerne.

De fleste havde næppe tidligere oplevet så mange mennesker samlet på et indendørs sted for at høre musik. De 3500 tilhørere havde betalt mellem 30 og 60 kr. pr. billet. De billigste var ståpladser oppe på svalegangen. Gulvet var på hver sin side af en midtergang dækket af stole, og publikum blev siddende der under hele koncerten, undtagen til allersidst. En enkelt anmelder mente, at det aarhusianske publikum opførte sig for pænt – han manglede næsten en publikumsstorm mod scenen eller nogle hysteriske sammenbrud (*Aalborg Stiftstidende*, 10. september 1970). En række billeder af publikum fra aviser og arkiver, der sandsynligvis er taget ca. ¾ henne i koncerten, viser dog et en smule mere opstemt publikum.

Hverken Peter eller Jens havde været til en forfest eller "opvarmning" og havde heller ikke medtaget drikkevarer. Der kunne ikke købes øl eller spiritus i hallen, og de husker ikke lugten af hash, som de ellers kendte ganske godt fra gymnasiemiljøet. Til gengæld husker Jens, at kablerne til de store følgespots var ført langs svalegangen, hvor folk stod tæt. Der var viklet noget plastik om dem enkelte steder, og han oplevede, at der gik ild i dem. Ilden blev dog hurtigt slukket. "Det var aldrig gået i dag. Vi tog det lidt mere løst", siger han i dag. Peter, der var ivrig amatørtrommeslager, husker, at han og hans venner checkede gruppens gear ud før koncertstart. Han kan stadig huske forstærkernes fabrikat (WEM), og som trommeslager bemærkede han, at lilletrommen på jazzvis stod en smule skævt. Det er den type detaljer, som har fæstnet sig.

Anmelderne

Som nævnt husker Peter og Jens af gode grunde ikke mange detaljer. De fremgår til gengæld af de otte anmeldelser og fire kommentarer, der blev skrevet lige efter koncerten og trykt dagen efter (eller om fredagen for *Herning Folkeblads*, *Informations* og *Jyllands-Postens* vedkommende). Holdningerne svingede fra reflekteret positive til helt overvældede.

Københavnske *Informations* Lasse Ellegaard, der skrev langt den længste og mest detaljerede anmeldelse, var også den mest kritiske, fordi han på samme tid lå under for og tog afstand fra Jagers stadige manipulationer. Det fik han til at konkludere, at: "The Rolling Stones har visket ethvert forudgående indtryk [af opvarmningsgruppen] ud med deres optræden. Lige dele hysteri, kynisme, arrogance og musik har i halvanden time lammet 3500 mennesker" (11. september 1970). *Aalborg Stiftstidendes* Poul Krabbe udtrykte nogle af de samme ideer: "I næsten halvanden time væltede Stones med den fantastiske Mick Jagger musik ud i vore hoveder. Det store lysshow kørte uafbrudt, alt var passet sammen i et show så præcist og gennemført, at jeg aldrig har oplevet noget lignende. ... Publikum var med fra begyndelsen. ... Mick Jagger arbejder bevidst hen mod massepsykosen. Det er åndelig voldtægt, han gennemfører" (10. september 1970). Men modsat Ellegaard vælger Krabbe side og underlægger sig manipulationen, og hans konklusion fremgår af denne artikels overskrift.

For alle anmelderne var det en epifani. Krabbe omtaler det som musikalsk voldtægt (dengang en positiv oplevelse for mænd?), mens andre vælger andre seksuelle metaforer for at benævne åbenbaringen. *Jyllands-Postens* TT udtrykte det således: "Og under det sidste nummer, Street Fighting Man, rejste alle tilhørerne sig som i en kæmpeorgasme" (10. september 1970), mens *Demokratens* Hasse Boe brugte samlejet som helhed som billede: "Fra det øjeblik de fem berømte englændere besteg podiet holdt de publikum i deres hule hånd, og der bredte sig lidt efter lidt en mæt, harmonisk stemning, som skiftede med den ekstasebetonede ophidselse, når der var lige ved at rulle for kraftigt" (10. september 1970). *Aarhus Stiftstidendes* Poul Blak var næsten den mest begejstrede. Også han accepterede dobbeltheden uden problemer og skrev: "Kære venner, hvor var det skønt", og det, der var skønt var "den massesuggestion, som strømmer fra scenen". Og mod slutningen hiver Blak hverdagen ind i teksten: "I løbet af fem kvarter havde den blege Mick Jagger ... arbejdet et aftensmad-træt publikum op til en begejstring, der ellers er ukendt på disse kanter, og for et dansk publikum i det hele taget" (10. september 1970).

De mange avisartikler gjorde, at gruppen og koncerterne også kunne opleves på distancen – man kunne nøjes med at læse om dem og se billederne taget af avisernes fotografer. Det var selvfølgelig ikke det samme, men det kunne give dem, der ikke havde råd eller lyst til at købe en billet, et indtryk. Det var nok mindre anmeldernes intention at beskrive forløbet end at formidle oplevelsen, glæden, intensiteten, det at blive overvældet. På den måde gav teksterne om koncerterne også mulighed for ikke blot at vide, hvad der var sket, men også at opleve på afstand, at opleve indirekte gennem det skrevne medie i en offentlighed, der rakte langt ud over koncertens afgrænsede offentlighed. Og den oplevelse kunne man så matche med sine egne fordomme og konkludere, at det måtte have været pragtfuldt eller at det nu stod endnu værre til med ungdommen.

Det stille publikum?

Som det fremgår, var overvældetheden det centrale hos alle beatanmelderne, og de registrerede det både hos selv og hos publikum. Man kan så spørge, om publikum rent faktisk blev overvældet? Det at de forholdt sig så stille, var det et udtryk for et chok, altså det at være så påvirket, at man er lammet, eller var det snarere det at være fremmedgjort, som andre antyder?

Både ved større jazzkoncerter siden 1930'erne og ved tidens store rockkoncerter var der altid sat stole op, hvis der ikke var det i forvejen, sandsynligvis fordi man fulgte traditionen fra den klassiske koncertsal og fra teatret (og fra sportsarrangementer). Det åbne gulv, hvor der var tæt af mennesker ved scenekanten og bedre plads bagtil, kom først til senere. Stoleopstillingen var enkelte gange kommet i vejen, f.eks. da The Who besøgte Aarhus i 1965. Efter den koncert lignede Aarhus-Hallen et værtshus efter et voldsomt slagsmål. Men siden da havde det aarhusianske publikum holdt sig nogenlunde i ro, hvilket også skete denne aften, selvom anmelderne mener, at der var al mulig grund til ikke at gøre det. Hvorfor? Flere anmeldere antyder, at publikum er blevet ældre (*Demokraten* 10. september 1970). Det er der måske noget om, men dele af publikum var også anderledes end fem år tidligere: Gymnasie- og universitetsstuderende var blevet en større del af ungdommen, stemningen blandt flere ungdomsgrupper var blevet mere tilbagelænet, og der var en større interesse for at høre musikken. Endelig kan svaret måske hentes i, at Jagger og co. faktisk her formåede at kontrollere publikum, at overvælde dem i ordets egentlige betydning i det, som nogle kaldte massesuggestion (*Aarhus Stiftstidende*, ovenfor) og andre blot beskriver som at "have publikum i sin hule hånd" og at balancere mellem en "harmonisk stemning" og en "ekstasebetonet ophidselse" (*Demokraten*, ovenfor).

Erindringen og kilderne

Denne koncertbeskrivelse er baseret på en række forskellige kilder. Der er otte anmeldelser rækkende fra en 15 linjers tekst i *Berlingske Tidende* til den omfattende, ræsonnerede anmeldelse i *Information*. Resten er fra jyske aviser. Dertil kommer en nyhedsartikel i *Aarhus Stiftstidende* og bredere rapporter fra koncerten i *Jyllands-Posten*, *Demokraten* og *Aalborg Stiftstidende*. Lydmæssigt er det nærmeste, vi kommer, en meget dårlig optagelse af københavnerkoncerten 11. september. Der er andre lydoptagelser fra den europæiske turné. Fjernere er der albummet *Get Yer Ya-Ya's Out* og optagelserne på de relevante studiealbums.

Fotografen Jan Persson var til stede og tog en del billeder. De umiddelbart tilgængelige på Gettyimages.dk er close ups af musikerne (fx [dette](#)). De giver ikke nogen fornemmelse af publikum eller sal. To aviser bragte et billede af publikum, og Aarhus Stadsarkiv har uploadet 17 billeder fra koncerten taget af *Aarhus Stiftstidendes* Jørn Timm, herunder fire af publikum. Der er heller ikke nogen filmoptagelser fra koncerten. Her er det nærmeste et nyhedsindslag på knap tre minutter fra en uidentificeret, tysk tv-station om Hamburg-besøget. Desuden

eksisterer der optagelser fra Paris-koncerten og Milano-koncerten (den sidste består af en billedside med lyd fra en anden optagelse).

Der er enkelte arkivalier, der handler om koncertens kontekst (honorar, hallen), og en række avisartikler fra dette årtusind mindes koncerten. Endelig har jeg, som nævnt, interviewet to personer, der var til stede som betalende gæster.

Det betyder, at koncerten – i det mål, den overhovedet eksisterer i den kollektive erindring – helt overvejende eksisterer i de enkelte deltageres erindring og hos dem, de har fortalt om oplevelserne til. Der er et tyndt spor af medierede erindringer: dels kan der findes enkelte oplysninger vedr. koncerten (billeder, sætliste) på internettet, dels har journalister skrevet artikler ud fra samtaler med erindrende og på den måde knytter an til musikerindrings-industrien. Nærværende tekst er også et led i denne ”erindringsvækkelse”. Der er altså tale om et ganske lille punkt i erindringer om The Rolling Stones i et internationalt perspektiv (deres turneer), om koncertlivet i Aarhus i det hele taget og så selvfølgelig i personlige musikerindringer. Det betyder også, at de to koncerter næppe betyder noget i et nutidigt, aarhusiansk musikliv, fx er den ikke nævnt i Jørgen Nielsens bog om rockmusikken i Aarhus. Til gengæld har jeg ”vækket” mindet til live hos dem, jeg har talt med. Så koncerten er knapt et stykke kulturarv i den forstand at det ikke er kollektiviseret (det er private erindringer), men det viser, hvordan det huskes i dag af enkeltpersoner. Det siger også noget om, hvordan og hvad der blev oplevet engang.

Udenlandske koncerter

Stones-besøget var ikke bare en Aarhus-begivenhed, men en landsdækkende begivenhed. Og for Aarhus vedkommende blev byen (og dens indbyggere) placeret på linje med ikke alene København, men også europæiske hovedstæder som Paris, Rom, (Vest-)Berlin og Wien samt andre hovedbyer, som turneen besøgte. Desuden knyttede *Get Yer Ya-Ya's Out* også koncerterne til en nordamerikansk sfære. Aarhus blev med besøgene en del af dette meget specifikke kulturelle kredsløb.

Aarhus havde tidligere haft engelske og nordamerikanske bands på besøg, The Who i 1965, Pink Floyd i 1967, og i 1969 var det bl.a. Ten Years After og Country Joe and the Fish, begge i Stakladen. Alle grupperne var kendte i beatmiljøet, men ikke ud over det, og de var afgjort ikke i The Rolling Stones klasse. At der så kom tre af de helt store navne i løbet af knap tre uger, kom til at ændre billedet en del. Specielt Hendrix og Stones var forsidestof i de etablerede medier, både de lokale og de nationale. Koncertaktiviteterne fortsatte i Vejlbys Risskov Hallen med 5-10 koncerter årligt, og The Rolling Stones kom igen i 1973. Ballet var åbnet, og i de følgende år kom der stadig flere udenlandske musikere til Aarhus, de mest kendte i Vejlbys Risskov Hallen, de mindre i Stakladen eller endnu mindre steder.

Det betød, at Aarhus musikliv i langt højere grad fik forbindelse med en musikverden uden for landets grænser. Aarhus var selvfølgelig siden midten af 1960'erne en del af den rytmiske scene i Danmark med egne bands og med besøg fra København. Men med Stones-koncerten

og de mange, der fulgte, blev Aarhus også en del af en international scene, hvor primært engelske, men også amerikanske og svenske bands kom forbi. Stones-koncerten gav en del uforudsete udgifter, og for at dække dem, ansøgte Århus Studenter Jazz borgmesteren om ekstra midler. I den forbindelse anførte de studerende, at "koncerterne i presse, radio og TV overalt blev beskrevet som yderst vellykkede" (papirer i Aarhus Stadsarkiv). Det demonstrerer en lokal bevidsthed om Aarhus (inter)nationale status.

Litteratur

Rusten, Ian M. 2018. *The Rolling Stones in Concert, 1962-1982: A Show-By-Show History*. Jefferson, North Carolina: McFarland & Company.